võrsi võigest ihost, nink noor näeja halakeke pallema, leiä veel seo kõrdsi ellejätä, temä ei tahta enämb eäelgi kõrtsi tulla. Vana näss, (sest pe ta esi olligi) jätt joodise jõrwe kiffamise maha, ja ütel: „Noh, ma jõta sinno veel seo-kõrd, kui ja tuot malle üte hingelise, ja töise torsalise. Saat veel hastitäiwe kulda ja hõbbed pääle kauba!“ Joodik lasti minnä rahalt kodo minema, ker enämb joosten kui ortsu, kodo jõudse, ninna sisgi da pelär, et vana näss temäga üten, kodo talep ja raheste temä räimese latse öra rookstapp.

Koton magasi naane jängun, oma väsmalise letsep pellule meer wink ja nüs olli; nühä wististakse, pää pääle teremä, et vana näss, waikesest jono ei saa. Naane herätsi da unepõlt üles, ja meer juturdas tällegi omma õõsst ümetuse. Sokatselt pajod ta mehele sorta: „Tuo ma odigi! Oles vana näss sinno ümemba jäänud pidänü, muidogi oles mull pavemb olnu. Siin ma elage ütsinäd, elortuses ja nälän, väsiteste kestega, ja tulet kodo, tuluttet veel pääle.“ Naane naer pille pääle halutake ümma. Joodikel läts aigu, ümme kui häälöä melise naise öra jõunse meelitädä, ninna talle töise plaani ette panda, minna jõrwest, vana nauli näesst, kasti täit valla faja. Waesel naesel olli nah pavemb meel, kui nendida sai, et vastys midägi wasp, ja ta ütel mehele, lahkeste nõuwe anden: „Wii no torsaliser ta vorsa-pulstisene, mis länden ja mita päiva põimäld om, et midägi enämb onda ei ole, ja sest kaap torsaline. Kae, siin om vanakasi pane tälle poja-kübaraene päähä. — ja hingeline om käen. Mine! Kutta usinaste jõrwe veerde, saheste neidsest nikkda kirgma!“ Meer läts vitte lauda mööda, töi säält vorsa-luokese rällä, wõtt torsi vana kasi, ninna pani poja kübara-lotikese päähä, wõtt küre-kuninga kangli ela, ja läts, vorsadene, käe kõrwal, jõrwe poole minemä. Kui ta jõrwe veerde sai, tegi temä naesse oppuse perä, ja kõigas ennes: „Näss! raha saja! Hingeline ja torsaline om siin!“ Sedamaid wiseti üte puur nõutongulise raha kasi jõrwest rällä, mida meer üte käega ja kinni naas pidämä, vana töise käega vorsa paunas retse tõugas, ja peräst vana kasi perä ripas. Vana kasi, ker kõrwal

ellägi olli, — kõrwe kübaraga, väwäkest, weest vorsa sälgä „kurnäkk!“ Vana näss sai warsti petusest aru, ninna taa ei tee mehe ammetiga enämb tegemisest, enge, aiss kulga retta mehele ümbre kõõri. Ker ja poolani rehäni vee seen olli, ninna sisgi veel daste käega vaka der, tipt sindmaste kinni pidi. Kui vee-woo ja laine, mehele sele ja pia kealani künnõsiwä — lasse ta rahastasti rallale, ker põigi vee kaimetega, laja järwe poole äratette. Künnõ alesi da esi öö, ninna meer seen, nüga ei nägi, kuiwa järwe veeren, kon ta tema vorsa-peanadene siinä-täinä kuigedar, kasi'gi sälän, ker weest siinä, ninna otima dasad. Meer rõtt omma kohesse lõõmakese käe kõrwale, ninna naas kodo tulema, kon ta omas inimesi, tähele pand: kasi om parhilladi veel vorsa sälän; kui ta küredaninget säält pääle öö hirmutas — olli see vorsa sälga, kui kinni kapanu, ta ei päse, ei päse, milgi wiisi vorsast rallele, ker vae sai kerwega. Kasi künnõst ja käpä olliwa kui kinni tinatelu, nii et neid säält mant kuigi wiisi rõlta ei saa. Waene meer tapp oma käga vorsa ja-kasi maaha, sest koker niisugutte „eeskiga“ meinä tihtsat?

Seh sulle palä: raha kasi! Ja pidi kibedaste kahiten tunma, et ka vana nädsigi kenniss naarda ei lase.

Sest ajast saani jätt meer oma kinnsa ameti — joomise kogemi maaha, ninna sai hoolsa töö-tegemise, ninna koudo hoitmise-teel, tublis mehes, kellel vanna leibä mutseni, ega oasta järwä sai. —

7. Rähuta kuningas.

„Kea marutise mälektar, vana-eja orwelles,“ tuo tied nah murdest jutte ütest kuningast, kellel kunagi, ei ööl, ei ka päewal, omaa uhdest, sest sääst kuitedu pää künaa ellen, valu raaskõisst ei ole. Eha ta küll ammi juuri saale, ja magamise kambrit üle ja ümbre kullaga katt, — ei meeldi naa tälle sigi. Päewal ei lea tälle ütsgi sõõk ei jõok sisse, õõsel ei tule uni silmile, kas tee mis tahi. Rahu ei ole dongi, ei kunagi ümetamal